

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., $\frac{1}{4}$ an 2 fl. 50 cr., $\frac{1}{2}$ an 5 fl., 1 an 10 fl.
Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., $\frac{1}{4}$ an 3 fl. 50 cr., $\frac{1}{2}$ an 7 fl.,
1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

$\frac{1}{4}$ an 10 franci, $\frac{1}{2}$ an 20 franci, 1 an 40 franci.
Abonamentele se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima dată 7 cr., a doua oară 6 cr.,
a treia oară 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția: Str. Iernii 11. — Administrația: Str. Căminului 3.

Se prenumără și la poște și la librării.

În Bucuresci

primesce abonamente D. C. Pascu, Str. Lipsani 35.

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscrise nu se înapoiază.

Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

Cu 1-a Iulie v. 1890

se începe

Abonament nou

la

„Tribuna“.

Abonamentele se fac cu multă lesnătate atât în monarhie, cât și în România prin mandate postale (*Posta-utalvány — Post-Anweisung.*)

Se recomandă abonarea timpurie pentru regulata expediție a foii.

Domnii abonenți sunt rugați a ne comunica eventual prelungă localitatea unde se află și **posta ultimă**; ear' domnii abonați vechi spre ușurare pot lipi pe mandatul postal **adresa tipărită** dela fașile, în cari li s'a trimis diarul până acuma.

Administrațiunea diarului

„Tribuna“.

Sibiu, 25 Iunie st. v.

Mulți din noi, care aruncă o privire îndreptată asupra luptelor noastre ce am fost nevoiți a le purta în cele din urmă decenii pentru existența noastră națională, vor fi adese-ori cuprinși de un simțământ dureros. Durerea aceasta, așezată în inimile noastre, trebuie să exercite o influență oarecare și asupra lucrării noastre în prezent și în viitor. Finta, care vom să o ajungem, de a ne vedea liberi în desvoltarea culturală aici în patria noastră, pare-că se depărtează tot mai tare. Calea ce o vedem înaintea noastră pare a se întinde departe prin o pustietate, care reclamă dela noi nouă și grele jertfe.

N'avem dar' cuvânt de a ne mira, dacă unii din noi se cred obosiți și nu se mai simt în puteri de a perurge întreaga cale ce o mai vedem înaintea noastră.

Vieța tignită este în toate împrejurările aceea, pe care cei mai mulți dintre oameni o doresc. Pentru de a purta o viață tignită n'ai decât să renunți la toate luptele, atât acasă, cât și în public, și încetul cu încetul te apropii de acel „*dolce far niente*“, care pentru moment îți face atâta mulțumire.

De aceste maxime ale filosofiei vieții a fost condus și acel Neapolitan, care zăcând toată ziua la soare, în

sfinșit l-a răbit foamea și fără o centimă în buzunar a plecat să mănânce ceva. Nu departe de locul seu de tignă a găsit macaroanele ferbinți mult dorite și fără multă socoteală și mustrare a înghițit din ele câte l-a pofit numai inima lui. Dar' macaroanele mâncaute trebuiau plătite. Neapolitanul nostru însă nu-și spărgea capul cu asemenea lucruri. Cărcimarul l-a tras nisece palme de l-a umflat obrazul și l-a dat afară. Umflătura obrazului însă nu-l supăra, căci era plin de mândrie de umflătura — pântecului.

Ce ușor ni-ar fi nouă Românilor a ne dice: Pentru-țe atâta trudă? Pentru-țe atâtea nevoi și necazuri? Pentru-țe atâtea lupte? N'am pute trăi noi mai tigniți și liniștiți, dacă am renunța la cinstea noastră națională? Aici în țeara aceasta, unde ne-a așezat Dumnezeu, nu noi suntem stăpâni, alții ne stăpânesc pe noi. Stăpânii noștri cer dela noi să renunțăm la individualitatea noastră națională și să primim limba, moravurile și obiceiurile lor. Ce lucru mare este acesta? Hai să o facem și am scăpat de nevoi și de durere.

Aceia, care ne trimit aceste glasuri de sirene, nu pot ave în vedere decât maximele profesate și aplicate de Neapolitanul nostru din poveste. Ce-i supără pe ei umflăturile din obraz? Numai stomacul drăguțel să fie bine căpățuit.

Toți aceia însă, care țin, că lumea aceasta nu este făcută pentru-ca oamenii să trăiască în *dolce far niente*; care știu, că toată viața este o luptă continuă, în care cel mai tare învinge, nu pot da ascultare acestor glasuri de sirene și nu le este permis, până-ce mai simt putere în sine, a se socoti de obosiți și a se descuragia nici prin lunga cale, nici prin noile lovituri ce ni-se aplică. Lupta dar' este viața. Îndată-ce vom renunța la luptă, am încetat a fi.

Este interesul bine înțeles al rasei maghiare, care s'a sciut folosi de împrejurări pentru a lua aici în țeara noastră o pozițiune domitoare, de a face toate, ca să-și mențină această pozițiune. Voids a realiza acest interes, Maghiarii se lovesc de noi Români, care și noi avem interesul de a ne conserva individualitatea noastră națională. Lupta, pusă pe acest teren, este dar' foarte firească. Lupta între Maghiari și noi nu poate să înceteze decât atunci, când Maghiarii, fie de bunăvoie, fie siliți, vor renunța dela pretențiunea de a ne lua individualitatea națională, sau când Români, fie de bunăvoie, fie siliți, vor re-

nunța la individualitatea lor națională. În împrejurările actuale este imposibilă o altă decizie a luptei ce se poartă între aceste două rase de oameni.

Toate încercările ce s'au făcut în trecut pentru de a găsi o modalitate de înțelegere între Români și Maghiari, dovedesc aceasta pe deplin. Domnul Iosif Gall, întemeietorul partidului guvernamental român, a jertfit multă avere, multă muncă și multă bunăvoință pentru-ca să-și câștige sieși și nouă convingerea, că Maghiarii sub toate împrejurările nimic altceva nu pretind, decât jertfirea individualității noastre naționale. Domnul Iosif Gall a fost foarte bine vădit în cercurile maghiare, a fost foarte bine întâmpinat la întreprinderile sale favorabile guvernului de întreaga presă maghiară, însă îndată-ce el a scos undeva și cândva naționalitatea sa, dl Gall cu partid și cu „Viitoriul“ cu tot a fost clasat de Maghiari alături cu partidul opozițional românesc. Numai atunci izbândă îi era asigurată dlui Gall, dacă el renunța cu desăvîrșire la naționalitatea întreprinderii sale. Nefăcând aceasta, nu l-a rămas decât să se retragă.

Sunt decenii decând episcopii și alți dignitari înalți români s'au desfăcut de partidul național român și au luat adese-ori o pozițiune mai mult decât binevoitoare față cu politica soviniștă maghiară. S'au schimbat prin această atitudine a arhierilor și a oficialilor români situațiunea politică a Românilor în mai bine? Nu! vor răspunde cu toții, dar', vor dice unii, acești fruntași români prin atitudinea lor au oprit pe Maghiari să meargă și mai departe decât au mers. Examinând deamăruntul această vedere răspândită și dându-ne bine seama, ne vom convinge foarte ușor despre contrariul, adică tocmai atitudinea aceasta, — se o numim domol, foarte rezervată a fruntașilor români a încurajat pe Maghiari să meargă și mai departe decât au avut de gând să meargă.

Lupta culturală între popoare decurge după aceleși principii ca ori-care altă luptă. Cu cât adversarul se arată mai tare și mai stăruitor, cu atât suntem mai ușor dispuși a curma lupta, și cu cât îl vedem mai timid și mai desconcentrat, cu atât năvălim mai mult asupra lui. Până-ce episcopii români au luat o pozițiune firmă și aveau razim în poporul lor, Maghiarii nu numai că nu s'au atins de biserica și școala lor, ci li-au creat chiar condițiuni de desvoltare, de care nu se bucurau mai înainte. Astăzi, când episcopii emulează într'un fel de slugă-

nieie josnică și s'au despărțit de fiii lor credincioși, Maghiarii se folosesc în mod foarte natural de această slăbiciune și dau și în instituțiunile bisericesci și în cele naționale.

Încercarea dlui Gall și atitudinea episcopilor și a funcționarilor noștri mai înalți dovedesc pe deplin, că nu se tractează aici de altceva, decât de o luptă de rasă fără iertare. Și nu arhierii români pot să oprească pe Maghiari să meargă înainte calea lor biruitoare, ci din contră acești arhierii, în pozițiunea lor de astăzi îi încurajază. În același moment, când și unii dintre noi vor crede, arătând în special asupra politicii Sașilor, că ne-am obosit, nu mai putem duce lupta, sîntem și învinși. Nu mai avem trebuință atunci decât de a ne socoti în care partid politic maghiar avem să ne rangiam. Legea de naționalități și așa nu mai există, prin urmare ce îndreptățire ar mai ave existența naționalităților?

Este evident dar', că voids noi a ne susține individualitatea noastră națională, numai prin o luptă bărbătească și prin o rezistență puternică putem să ajungem la o biruință. Vom sta dar' aici, unde ne aflăm, pe temelia sănătoasă a programului partidului național și vom lupta: Dumnezeu ne va ajuta să scim răstărușe în lupta noastră de existență noile lovituri ce ni-se pregătesc.

Situația în Bulgaria.

(†) Peninsula-Balcenică, teatrul sângeroselor lupte, care în continuu a ținut ațintiți ochii lumii politice asupra sa, se află astăzi în o mare agitațiune.

Cele 21 de ghiulele, care au străbătut corpul majorului Panița, au omorât numai un om, dar' nu au omorât o cauză națională, pentru care bat și simțesc mii de suflete bulgare. Poporul bulgar, care în decurs de multe veacuri a dat atâtea și atâtea jertfe pe altarul patriei, nu are să se retragă nici dela acele mari jertfe, care-l așteaptă în viitor. În decurs de veacuri s'a jertfit Bulgarul pentru ideea sa națională, cădând și earăși ridicându-se, încă precând nemilosul tiran trecea prin iatagane nevinovatele ființe, care nu cruțau osteneală, nu cruțau bani, numai ca cauza bulgară să triumfeze.

Ce e drept, cauza bulgară a și fost spriginită de puterile europene. Și deși principatul bulgar ca vasal al Turciei a trecut îndată dela formarea lui prin multe și grele încercări, totuși putem

dice, că pe terenul politic a câștigat Bulgaria succese strălucite. Cu deosebire astăzi este de mare însemnătate pentru Bulgaria cea mai recentă notă, pe care a adresat-o regimul domnului Stambuloff Porții otomane.

Cuprinsul acestei note, pe care am avut ocaziune de a o publica și noi în unul din numerii trecuți ai diarului nostru, bate foarte departe. Și precăt este această notă de scurtă, pe atât este de cuprindătoare. În această notă se cuprind cestiuni, care asemenea unui program profund politic au să le rezolve Bulgarii în viitorul cel mai apropiat.

Este un lucru mai presus de orice indoeală recunoscut, că de câte-ori s'a ivit în Peninsula-Balcenică cestiunea religioasă; tot de atâtea-ori aceasta a fost rezolvată numai prin curgere de sânge. Ear' când a început a curge primul sânge, în Rusia s'a simțit o mișcare viuă. Comitetul central al panslavistilor, în frunte astăzi cu cunoscutul general Ignatieff, a fost pururea cel dintău, care a și înscenat deoparte vîrsările de sânge, de altă parte mișcările masselor rusesci pentru cauza comună a Slavilor din Sudul Europei.

În actualele împrejurări politice trebuie să mergem cu presupunerea până acolo, încât să susținem, că și regimului dlui Stambuloff, urindu-i-se de actuala stare de lucruri din Bulgaria, pe o cale sau pe alta nu numai voesc să ese nerosos din încercătura, în care se află și micul principat și tinărul principe, dar' își dă silința, ca pe o cale sau alta să-și câștige simpatiiile Rusiei.

Îndată-ce aceste simpatii sînt câștigate, cauza bulgară este mîntuită. Este de o importanță secundară rămănera sau depărtarea principelui Ferdinand de tronul Bulgariei. Și așa, — încât scim noi, — armaata bulgară, ca și guvernul dlui Stambuloff nu prea sînt legați de domniitorul lor. Nu fiul Ferdinand, ci mamă-sa îl susține cu bani scumpi pe tronul Bulgariei. Că-i va succeda a se ține pe tronul Bulgariei timp mai îndelungat, timpul va arăta.

Ceea-ce l-a s'a întemplat eroului dela Slivnita nu este încă exclusă posibilitatea să nu l-a se întemplat și actualului principe. Și era să l-a se întemplat nefericirea, dacă domnul Hitrowo și complicitii lui Panița urdău mai fin intriga.

S'a vorbit, că chiar și domnul Stambuloff era în legături destul de compromițătoare cu împușcătul Panița. Prin ajutorul lui Panița voia să încerce

FOIȚA „TRIBUNEI“.

Suferințele tinărului Werther.

De Goethe.

Cartea II.

(Urmare)

8 Februarie.

De opt zile avem timpul cel mai urît și mie îmi face bine. Căci decând sînt aici, nu mi-a apărut încă nici o frumusețe pe cer, pe care să nu mi-o fi stricat-o sau amărît-o cineva.

Ear' când e frig țepăp, sau viscol, sau ploaie, sau lapoviță: ha! gîndesc atunci, doară nici acasă nu poate fi mai rău cum este afară, sau întors, și așa este bine. Când răsare din nou eașă soarele și promise o zi plăcută, nu pot nici-odată să nu exelam: Eată mai mult cu un dar ceresc, de care se vor despoia unii pe alții. Nu există nimic, de ce nu s'ar despoia unii pe alții. Sănătate, nume bun, veselie, recreație! Și de cele mai multe-ori din neghobie, nepricepere și mărginare, ear' când îi ascuți, cu cea mai bună intențiune. Câte-odată îmi vine să mă rog în genunchi de ei, ca să nu-și scormolească cu atâta turbare propriile intestine.

17 Februarie.

Mă tem, că ambasadorul meu și eu n'o să o mai ducem multă vreme împreună. Omul acesta este cu desăvîrșire nesuferit. Felul lui

de a lucra și de a-și vedea de afaceri este atât de ridicol, încât nu mă pot reține de a-i contrădice și de a rezolva adese o afacere după capul meu și după felul meu, ceea-ce, se înțelege, nici-odată nu-l convine. Pentru aceasta m'a pârît nu demult la curte și ministrul mi-a făcut o dojană, ce e drept, foarte cruțătoare, dar' totuși o dojană, și eu eram gata să-mi cer demisiunea, când am primit dela el o scrisoare privată, — *) o scrisoare, dinaintea căreia am ingenuunchiat și l-am lăudat înțelesul înalt, nobil și înțeles. Cum îmi dojenesc susceptibilitatea prea mare, cum îmi onorează, ce e drept, ideea mea exagerată despre activitate, influență asupra altora, pătrundere în afaceri, ca o năvălnicie bună a tineretelor, cum nu voesc să o stîrpească, ci numai să o domolească și să o conducă acolo, unde își poate ave jocul seu adevărat și efectul seu puternic. Și eu sînt întărit pe opt zile și unit cu mine însumi. Liniștea sufletului este un lucru admirabil și bucurie de noi înșine, iubite amice, dacă acest celenodiu nu ar fi numai pe atât de fragil, precăt este de frumos și de prețios.

20 Februarie.

D-șeu să vă binecuvinteze, scumpii mei, și să vă dea toate zilele bune, pe care mi-le de- trage mie.

*) Din respect cătră acest domn excelent s'a scos din această colecțiune scrisoarea amintită și încă una, care se va aminti mai încolo, pentru-că nu s'a creșut că o asemenea îndrăzneală — ar pute fi scușată fie chiar prin cea mai călduroasă mulțumită a publicului.

Îți mulțumesc, Albert, că m'ai amăgit, am tot așteptat să mă înscințezi, când veți ave cununia, și mi propusesem să iau în acea zi sărbătorească portretul Lottei de pe părete și să-l îngrop între celelalte hărți! Acuma sînteți însă o părechie și portretul e tot aici. Ei bine, așa se fie! Și de ce nu? Sciu, că sînt între voi, că fără paguba ta am în inima Lottei locul al doilea, da, îl am și vreau și trebuie să-l susțin. O, aș nebuni, dacă ei l-aș putea uita — Albert, în cugetul acesta este un iad întreg. Albert, adio! Adio, ânger ceresc! Adio, Lottă!

(Va urma.)

Adam Mickiewicz.

Dilele aceste s'au transportat la Cracovia oasele genialului și marelui poet polonez Adam Mickiewicz. El era înmormântat la cimiterul Montmorency. Extragem după „Le Temps“ următoarele notițe biografice despre marele și nefericitul poet.

Adam Mickiewicz s'a născut în apropierea Nowogrodekului la 24 Decemvrie 1798. Familia sa aparținea micii noblețe, clasa micilor proprietari liberi din Rusia. Tatăl poetului era advocat la Nowogrodek, — familia lui se bucura de oarecare stare și el era al doilea dintre cei cinci copii. La vîrsta de 9 ani intră în colegiul Dominicanilor și în acest colegiu căpătă primele noțiuni despre literatura clasică, pe care în urmă o profesă cu atîta succes la universitatea din Lausanne, ca profesor de literatura latină.

La Nowogrodek Mickiewicz primi una din acele impresiuni, pe care un creier de artist nu o poate uita nici-odată. E vorba despre intrarea armatelor lui Napoleon Bonaparte în Lithuania. Printro o ironie stranie a sorții, marele cuceritor, — care ignora atât de mult principiul naționalităților, încât se se mire la Varșovia, că un popor după 30 de ani de jug să mai aspire la vechiul stat, — apără poporațiunii lithuaniene ca un liberator. Donădeci de ani în urmă Mickiewicz, în apogeul talentului seu, consacra acestui eveniment versuri neperitoare.

În 1815 Mickiewicz intră în universitatea din Wilna, unde trăia unul din unchii sei, care era diacon. Aci se legă intim cu unii camerași ai sei, care țintau deodată: la reconstituirea patriei poloneze și la renăscerea literaturii ei.

Literatura poloneză este foarte veche. Începînd din al 13-lea secol, își atins punctul de culminație în al 15-lea secol; mai ales prin trei poeți: Kochanowski, Rej și Klono-wicz. Acești poeți polonezi prezentă o asemănare isbitoare cu poeții francezi din pleiadă. Aceiași grije de a se inspira din clasicii vechi, aceiași stăpînire de stil, în care caută să adopte formele grece și latine, și cu toate aceste aceiași originalitate evidentă.

Acestei epoci mari îi urmă repede decăderea. În al 18-lea secol imitațiunea servilă a clasicii franceze deveni o lege absolută. Această epocă produse câteva opere gingașe, dar' în total ea este neremarcabilă. La în-

ceputul secolului nostru acest jug literar, clasicismul francez, năbușia toate inspirațiunile poezilor polonezi. Numai Mickiewicz reînvie poezia, adevărata poezie poloneză. Prima colecție a lui, intitulată „Balade și Romante“, a apărut în 1822. Succesul acestui volum veni imediat, cu toate-că critica ignorantă și de prost gust aruncă fulgerele sale asupra îndrăznețului reformator, pe care tinerimea îl primi cu entuziasm.

Mickiewicz fu numit atunci profesor al colegiului din Kowno, dar' nu profesă multă vreme. Poliția descoperi o asociațiune politică, al cărei focar era universitatea și din care marele poet făcea parte. Mickiewicz își perđu catedra, fu exilat și veni la Petersburg. Gloria sa născîndă pătrunsesse deja în cercurile literare rusesci și fu sărbătorit de înalta societate din capitală, care nu era atât de stricată ca astăzi. Mickiewicz deveni amicul iubit al poetului Puschkin; urmele acestei amicitii se găsesc în „Străbunii“ lui Mickiewicz și în „Cavalerul de bronz“ al poetului rus. El deasemenea făcu cunoscîntă cu mai mulți conspiratori în ajunul insurecțiunii din 1825.

Dacă poliția nu l-ar fi făcut să părăsească capitala, ar fi fost implicat în conspirațiune.

Mickiewicz vizită Moscova Odesa și Crimeea, și impresiile sale ni-le-a transmis printr'un volum de sonete superbe. Tot în această epocă scrisese cele două povestiri epice: „Grayna“ și „Konrad Wallenrod“. Subiectele sînt scoase din istoria veche a Poloniei.

lucruri mari. Și numai după-ace odată s'a convins, că nu poate ajunge la creangă verde, a lăsat pe amic pradă valurilor rusești, ca mai pe urmă în fața cameraților sei de arme prin strigătul „se trădase Bulgaria!” se treacă din această viață.

Față cu acest sfârșit tragic vine o luptă între diarele rusești și cele austro-ungare. Cele rusești condamnă omorierea lui Panița, precând cele austro-ungare se exprimă cu multă bucurie pentru neagrajarea lui. Aceasta luptă de pene are să înceteze. Are însă Rusia cu un titlu mai mult de a se amesteca în daravile bulgare.

O mică sguduire politică, retracează domnului Stambuloff dela postul seu, și Rusia are tot acea putere în politica internă bulgară, pe care o are astăzi în Sârbia.

Statele mici ca Bulgaria și Sârbia, care încă abia acum încep a se consolida în internul lor, care încă acum încep a-și scutura rugina seculară a sclăviei otomane, au fost în toate timpurile mere de joc ale politice rusești.

Sau nu vedem cum exregele Milan este amenințat astăzi cu durerosul exil pe viață de pe pământul Sârbiei? Intriga politică merge atât de departe, încât se presupune, că însuși Milan se fi pus în gura ministrului de externe asprele cuvinte rostite la adresa Sârbiei. Să lăsam cu totul la o parte toatăl seu ținut în mijlocul corpului profesorilor universitari și să judecăm numai după faptele colportate în diarele noastre oficiale și semioficioase și nu va fi greu a ne câștiga convingerea, că pentru Rusia depărtarea lui Milan de pe pământul Sârbiei, ar fi în aceste zile de nelinește foarte binevenită.

Nu preste mult se poate să vedem Peninsula-Balcenică pusă în o situație, pe care o va rezolva numai buibutul tunurilor și miile de vieți omenești sacrificate. Pentru-că Bulgaria și Sârbia prin contractele politice, în care se află, după-cum în trecut, așa și astăzi, au se deschidă cestiunea orientală, care este ultimul dor al colosului dela Nord.

Au se moară mulți Panița și au se se răstoarne mulți domnitori, de pe tronurile acestor state, până-când liniștea va domni în Orient.

Ear' când Rusia pravoslavnică se îmbie a liniști Orientul, se mai credem oare, că pacea e asigurată?

REVISTĂ POLITICĂ.

Sibiu, 25 Iunie st. v.

Recunoascerea principelui Ferdinand.

Se telegrafează din Sofia: Cercurile de aici sînt convinse, că nota bulgară către înalta Poartă în afacerea recunoașterii principelui Ferdinand nu va avea nici un efect. Dar guvernul bulgar este hotărât a nu accepta numai așa o astfel de atitudine a Porții. S'a luat în serioasă considerare propunerea de a nu plăti Porții tributul. Numai în acea privință mai există temeri, că această procedură din partea Bulgariei va produce indispoziții adînci în piețele

În 1829 Țarul Nicolae dădu voe poetului de a se duce în străinătate.

Mickiewicz vizită Germania mai întîiu. Se duse ca ori-ce literat la Weimar. Nu se scie cît aprea marele Goethe posibilele poetului polonez, dar' într-o zi dîse lui David d'Angers despre Mickiewicz. „Se vede de cît colo, că este un om de geniu”.

Mickiewicz plecă apoi în Italia. La Roma făcu cunoscință cu o tînră fată bogată și dintr-o mare familie, domnișoara Ankiewicz. O iubi și fu iubit, dar' tatăl ei, îngâmfat de noblețea lui, nu consimți la această căsătorie.

Poetul simți o adîncă măchire. Resentimentul seu izbucni într-una din cele mai frumoase pagini ale lui Thadée, în care pîrîntele iubite sale este amarnic biciuit sub numele de stolnicul Hareszko.

Odată cu Thadée, genialul poet termină poema „Străbunii”, începută precând era încă tînr.

Cu aceste opere încetă activitatea poetică a lui Mickiewicz. În cei din urmă douăzeci de ani ai vieții sale se îndelestici foarte rar cu poesia, cu toate aceste desfășură o activitate uimitoare, ocupându-se cu istoria, cu filologia și cu politica.

În 1831 veni în Franția, unde locui, cu mici întreruperi, până în epoca când muri.

La Paris fu primit cu mare entuziasm și timpul cît îl petrecu în Franția fu destul de agitat.

financiare ale Europei. Din partea Angliei, Bulgaria sigur va fi făcută responsabilă, că a cîtează să refuze Turciei tributul și prin aceasta să aducă la scădement rentele datoritorilor de stat turcești. Cu toate aceste tot mai probabil este, că actul de deslipire al Bulgariei decătră Turcia va începe cu această măsură financiară.

Crisa ministerială în Spania.

O telegramă din Madrid anunță, că lui Canovas i-a succed anuță, că pună lista ministerială, care a fost acceptată și astfel Spania a trecut preste crisa ministerială. Noul cabinet se compune din următorii membri: Canovas presidiu; ducele de Tetuan externe; Cosgayon finance; Silvela interne; Villaverde justiție; Isasa comerț; Ascaraga război; Beranger marină și Fabre colonii. Astfel Spania are un guvern conservativ și dl Canovas de Castillo este omul situației. Causa principală a demisiunii cabinetului liberal Sagasta se pare a fi discuțiunile din camera asupra propunerii din partea opoziției, spriginită de fostul președinte al camerei, Martos, de a se da amnestie generală tuturor delincuenților politici și militari. Altă telegramă din Madrid anunță, că deodată cu schimbarea ministerului se vor face și următoarele schimbări în corpul diplomatic: Ducele de Nardas va fi trimis ambasador la Paris; Rarces la Londra; Benonas la Viena și Coelli la Roma.

Anglia și Franția.

Se telegrafează din Paris: Barthelémy de Saint-Hilaire desminte cu toată energia scirea, că ar exista un tractat secret al Franciei cu altă putere europeană. Sir Charles Dilke a dat un interviu unui corespondent al lui „Gaulois”, în care a admis, că Salisbury are tendențe germane, dar' el crede, că greutățile dintre Franția și Anglia se vor aplana ușor. Sir Charles Dilke a asigurat, că într'un cas de război, Anglia va rămâne neutrală. Cercurilor de aici le este cunoscut, că Anglia a oferit Franciei drept despăgubire pentru tractatul anglo-german insula Madagascar, Tunisia și încheierea unei convenții comerciale.

Școalele noastre sâtesci.

În „Revista Politică” din Suceava găsim sub marca de mai sus un articol prea interesant, reproduc din „Constituționalul” din București. „Revista Politică” nu numește pe autorul articolului, dar' după modul de scriere și după judecata profundă ce se manifestă în fiecare fir din această publicație, nu mai încapă nici o îndoeală, că avem de a face cu unul dintre cei mai distinși scriitori români.

Deși este vorba în această scriere despre școalele sâtesci din România, totuși atragem îndoebe atențiunea nu numai a tuturor învățătorilor noștri, ci și a tuturor acelora, care se interesează

În 1840 Mickiewicz fu numit profesor de limba și literatura slavă la colegiul Franciei. Michelet, care era foarte legat cu dînsul, a descris în terminii următori deschiderea celui curs: „Deschiderea cursului pentru limba și literatura slavă va fi pentru mine o aducere aminte din cele mai trainice, mai puternice și mai neperitoare. Toți cei de față au fost în deajuns mișcați, dar' nimeni n'a fost mai impresionat ca noi, Quinet și eu. Fulgere scăpărau din ochii sei sângerați și pe noi Francezii ne-au podidit lacrimile. În viața mea n'am vădut o scenă mai mișcătoare, care îmi va rămâne întipărită pentru totdeauna”.

Mickiewicz predă cursul numai patru ani. În 1844 fu suspendat și odată cu el Quinet și Michelet. Revoluția din Februarie îi redete catedra, pe care un decret al principelui-președinte i-o luă în mod definitiv. Toți au rămas uimiți de o asemenea rigoare exercitată contra unui poet, pe care îl considerau ca „bonapartist”.

Cei care au împărtășit o asemenea părere au fost induși în eroare printr-o asemănare cu totul aparentă între sistemul mystic al lui Mickiewicz — messianismul — și ideile cesariene. Adevărul este, că poetul rămase totdeauna un nestrămutat și entusiast adorator al libertății. Critica lui asupra lui Napoleon al III-lea era chiar dela început destul de aspră și nici-odată n'a variat. Următoarea anecdotă, povestită de dl Ladislau Mickiewicz, dovedesce acest adevăr:

de progresul culturii, naționale române, asupra acestei importante publicații.

Regretăm, că în „Revista Politică” nu s'a reproduc decăt o parte din articol și prin urmare și noi trebuie să ne restrîngem la reproducerea numai acelei părți.

Eată dar' fragmentele articolului:

I.

Posițiunea școlii primare.

Țeratul e talpa țerii; școala primară e temelia întregului sistem de învățământ: aceste sînt adevăruri puse mai presus de ori-șce discuțiune, pe care cu toate aceste fiecare dintre noi le susține cu multă ostentație. Partidele noastre politice toate, fără deosebire, le-au pus în programele lor și le susțin atât cu graiu viu în parlament și în întruniri publice, cît și în scris prin coloanele organelor de publicitate și într-o mulțime de cărți scrise anume asupra marelui cestiuni a învățământului național.

Ce oare ne îndeamnă să susținem cu atât zel niace adevăruri, pe care nimeni nu le combat?

Fără îndoeală numai simțământul, că mulți dintre cei-ce le mărturisesc nu sînt pătrunși de ele, nu și-au dat nici-odată seamă despre ceea-ce dîce, ci exprimă numai nise vederi convenționale.

Cei mai bine inspirați dintre compatrioții noștri au dîs așa, ear' noi ceialaltî nu ne încumetăm a mărturisii, că n'am fost convinși de dînsii, ci admitem fără discuțiune, ori susținem fără-ca înșine să fim pe deplin convinși.

Altfel nu puteau să rămână zadarnice silințele puse în timpul celor din urmă douăzeci de ani pentru reorganizarea învățământului nostru. Zădărnicia aceasta chiar și numai ea singură e destulă dovadă, că numai foarte puțini dintre noi înțeleg îndestul importanța învățământului pentru întreaga dezvoltare a statului român ca centru de cultură națională a celui mai mare și mai destoinic dintre popoarele din Orient, și simt în toată întinderea ei trebuința reorganizării cerute cu multă stăruință.

Și mai ales atunci, când vorba e de învățământul primar, e lucru firesc, ca așa să și fie.

Căci școala primară nu este, precum multora li-se pare, temelia sistemului de învățământ, ci coroana lui, oare-cum cheia bolții, pentru care meșterul-zidar George Lazar a pus peatra fundamentală.

La noi, ca pretutindenea, sistemul de învățământ s'a desvoltat de sus în jos, ear' aceasta nu numai pentru-că lumina totdeauna numai din sus în jos și dintr'un centru în spre periferie se poate desfășura, ci și pentru-că aședămintele sociale sînt totdeauna și pretutindenea rezultatul firesc al trebuințelor simțite de societate.

Nu mai încapă nici o îndoeală, că aveau și părinții și bunii noștri trebuința de școale românești; ei însă nu simțiau trebuința aceasta deopotrivă cu noi. Ear' pe noi nevoile vieții ne-au făcut s'o simțim mai bine ca dînsii. Și n'avem decăt să ne încredințăm, că aședămintele de învățământ, pe care le avem, toate au fost înființate sub presiunea unor trebuințe simțite în practica vieții de toate zilele. Nu aspirațiunile culturale ne-au îndemnat să le înființăm, ci neajunsurile, cu care trebuia să ne luptăm, fiindcă nu erau în mijlocul nostru destui oameni înzestrați cu calificațiunea cuvenită pentru carierele ce se deschid

„Dl Mickiewicz se duse la Tuileries cu principele Adam Czartoryski. Împăratul îi primi într'un salon, unde era mai multă lume. Le exprimă cu un ton plin de bunăvoință simpatiile ce avea pentru Polonia, apoi ridicând vocea, pentru ca să fie audite de ofierii casei sale, dîse: „Nu pot face nimic pentru dînsa”. Această duplicitate în accent, acest îndoit limbagiu făcu rău lui Adam Czartoryski. El nu rosti nici o vorbă.”

„Dar' s'eara, povestindu-mi întrevederea, îmi dîse: „Napoleon nu e decăt un suflet vulgar”.

Mickiewicz muri în 1855 la Constantinopol, unde se duse ca să organizeze o legiune poloneză. Rămășițele pămîntesci fură transportate la Montmorency. Un monument datorit daltei lui Prévault, fu ridicat pe mormântul seu în 1867.

Cu acea ocaziune Victor Hugo scrise o scrisoare, din care extragem aceste linii:

„A vorbi de Mickiewicz, este a vorbi de frumos, de dreptate și de adevăr; este a vorbi de dreptate, pentru care a rămas un fidel soldat până în cele din urmă, de datorie, pentru care a luptat cu un stoicism de admirat, de libertate, pentru care a rămas cel mai credincios apostol, și de desrobire, pentru care fu un neobosit și neînvinș propovăduitor și înainte-mergător”.

în viața noastră comună. De aceea am înființat înainte de toate pe acelea, de care simțiam cea mai zornică trebuință. N'avem judecători și advocați, n'avem diregători îndestul pregătiți, n'avem ingineri, nu ofieri, nu profesori și învățători; am înființat aședămintele menite a ni-i da și le-am înființat pentru-că interesele comune se întâlneau cu cele particulare.

Când vorba e de învățământul primar, această întâlnire de interese nu e destul de învederată în conștiința noastră.

În gândul nostru scopul final al învățământului e o diplomă ori un brevet oare-care și astfel învățământul primar și cel secundar nu sînt decăt o pregătire pentru școalele, care dau diploma ori brevetul. Pentru acei care nu ajung la aceste școale, învățământul e n fel de lux, un lucru bun și frumos, dar' lipsit de valoare practică.

Avem, ce-i drept, cu toții simțământul, că e bine, ca toți copiii să umble timp de câțiva ani la școală și să învețe a scrie, a citi și a face socoteli; când vorba e însă să ne dăm seamă despre foloasele practice ale instrucțiunii primare, ele, cît pentru cei-ce nu-și continuă studiile, ne par inaprețabile, ba adese-ori chiar problematice.

Și în adevăr învățământul primar, așa cum îl avem noi astăzi, e cel puțin deprisat pentru marea mulțime a celor-ce își încheie studiile în școala primară. Cei mai mulți dintre dînsii uită până la vîrsta de douăzeci de ani ceea-ce au învățat în școală, ear' puținii, care nu uită tot, cărturarii incuși sînt cel mai rău soi de oameni, un element declasat, care strică bunele deprinderi ale masselor necărturare și turbură armonia socială.

Totdeauna dar', când ni-se cer nouă jertfe pentru învățământul primar, noi stăm cuprinși de nedumerire. Cât pentru școalele urbane tot mai dăm câteva, dar' când e vorba de cele rurale, mulți dintre noi, oameni care cunosc bine poporaiunea rurală, nu se sfiesc a susține, că școala e un fel de calamitate pentru țerăniștea noastră.

Și ei au dreptate.

Școala primară, care nu e organizată și condusă așa, ca ea să pregătească pe viitorii cetățeni pentru viață, ci e socotită drept un fel de antișambră a altor școale, e o calamitate și pentru țeară și pentru cei-ce umblă la ea.

În timpul celor din urmă câteva decenii noi Românii am avut o viață agitată și am realizat în toate privințele progrese mari; în toată acestei vieți agitate și ameștiți oare-cum de repezițiunea înaintării noastre, n'am ajuns încă să ne dăm seama despre posițiunea școale primare în sistemul de învățământ și să ne pătrundem de convingerea, că nu învățătura, ci cultura are să le dea școala primară masselor mari.

Mintea omenească e deschisă și primitoare, și știința omenească toată cîtă e poate s'o încapă ori-șce cap sănătos. Ar fi deci și frumoasă și practică ideea unei organizațiuni școlare menite a propaga științele în cele mai largi cercuri. Voină să realizăm ideea aceasta, ar trebui să creăm înainte de toate o școală superioară, în care câțiva oameni mult sciutori comunică știința lor unui cerc mai mic și numai din acest cerc s'ar pute întinde propaganda printr'un întreg șir de școale de grad mai inferior. Folosele unei asemenea organizațiuni școlare sînt însă cu desăvîrșire problematice. Căci mai multe poate omul să învețe, dar' el nu păstrează decăt ceea-ce meru își reamintesce. Învățătura, de care nu avem trebuință în practica vieții zilnice, înecut cu înecut se perde cu un fel de balast al inteligenței. Uită deci și țeratul nostru tot ori aproape tot ceea-ce a învățat la școală, fiindcă în actualul stadiu de dezvoltare al societății noastre el nu e împins a-și reaminti meru cele învățate. Pentru el deci școala, dacă o privim din punctul de vedere al cunosințelor propagate de învățător, nu e nici pe departe atât de folositoare ca pentru meșteșugari ori pentru neguțari, care au în practica vieții lor zilnice mai multă trebuință de cunosințe pozitive.

Nu acesta e însă punctul de vedere, din care avem să privim învățământul primar.

Idea unei organizațiuni școlare menite a propaga științele, ori-șce de frumoasă ar fi, e săracă în ceea-ce privesc rezultatele dănuitoare, și cunosințele propagate în școalele primare sînt mai presus de toate mijloacele de cultivare.

Munca intelectuală, pe care copilul o săvîrșesce învățînd ceea-ce în urmă uită, nu poate să rămână zadarnică, și dacă se întăresce brațul, cu care săvîrșesce timp mai îndelungat o lucrare regulată, se întăresce și capul, pe care școala îl ține timp de mai mulți ani într-o lucrare condusă după un program bine chibzuit.

Țăria aceasta e ceea-ce nu se mai perde, ci rămâne crescînd meru: în vederea ei are să fie întocmit și condus învățământul primar.

Fieșce-care dintre noi are în fieșce-care și ocaziunea de a se încredința, că omul trecut

prin școală e mai deștept și mai îndemînatoc ca cel lipsit de instrucțiune. Oameni mărginiți și neajutorați sînt, ce e drept, chiar și între profesorii de filosofie, aceștia însă ar fi și mai mărginiți și mai neajutorați, dacă instrucțiunea sistematică n'ar fi desfășurat puținii germeni de destoinicie, pe care îi aveau într'înșii. N'avem decăt să ne reamintim ne-cazurile, pe care le avem în fieșce-care și cu servitorii noștri, care atât de prost execută lucrările chibzuite de noi, pentru-ca să înțelegem, cît de mare lucru e instrucțiunea sistematică pentru mulțimea cea mare a țerănilor, care trăiesc viața lor toată de capul lor și au tot numai ei singuri să-și chibzuească lucrurile, pe care le săvîrșesc.

Simțământul, că așa este, s'a și ivit în noi deodată cu redesteptarea conștiinței naționale și încă sînt acum treizeci de ani, când unul dintre cei mai distinși agronomi ai noștri dîcea:

„Luminarea poporului sătean trebuie să fie cea dintîiu și cea mai deapropoie îngrijire a guvernului și a eforiei instrucțiunii publice. Sătenii, trebuie să mărturisim prin numărul lor, prin întinderea de pămînt ce cultivă, formează clasa cea mai importantă a țerii noastre. Numărul lor face puterea țerii noastre, cultura lor face avuția noastră. Stăruința guvernului și a patrioților noștri ar fi trebuit dela început să se îndrepteze asupra instrucțiunii acestui popor”.

Și de atunci și până în ziua de astăzi, timp de treizeci de ani, tot astfel am vorbit cu toții.

Căci, stînd aici în mijlocul unei lumi străine de noi, încungiurați de popoare, pentru care slăbirea noastră e o cestiune de mîrire, ba poate chiar de conservare națională, noi trebuie să simțim în toată clipa, că existența și viitorul statului român nu atîrnă mai presus de toate dela destoiniciile poporului român. Ne simțim mândri și plini de încredere în noi înșine, când ne dăm seama, că în multe privințe Românii sînt chiar din fire înzestrați cu destoinicii mai mari ca ale vecinilor lor, și grele îngrijiri ne cuprind, când trebuie să mărturisim, că ei au și mai mari slăbiciuni și că în unele privințe sînt mai pe jos de vecinii lor. Mereu deci ne preocupă gândul de a desfășura prin o lucrare stăruitoare germeni buni ai rasei române, și de câte-ori acest gând ne preocupă, cerem școale pentru popor, căci ori-șce-cât de deosebite ar fi părerile noastre în ceea-ce privesc planul acestei lucrări, sîntem cu toții de acord, că organul executiv e școala.

Ori-șce-cât de sinceră însă este cererea aceasta, nu e pornită din o convingere bine lămurită, ci numai dintr'un simțământ vag.

Școalele așa cum le-am avut până acum nu ne inspiră încrederea. Ele au fost mai mult nise aședămintele pentru crearea unui proletariat din și în și mai superător, ear' ceea-ce ne încântă și ne ademenește pe noi e gândul, că țeara noastră e centrul cultural al întregului popor român și are menirea istorică de a fi focarul cultural pentru întreaga lume din Orient. Jertfe de bunăvoină și din toată inima nu aducem decăt pentru școale, care ne duc învederat spre realizarea acestui gând.

Ne duc și școalele, pe care le avem astăzi, deoare-ce, propagînd științele, crescem și puterile vii ale neamului nostru, și toți cei-ce au trecut prin școalele noastre sînt în sufletul lor mai tari decum ar fi fost, dacă ar fi rămas lipsiți de instrucțiune. Inteligența omenească e însă și ea o putere elementară, și, ca toată puterea elementară, mai mult ori mai puțin primejdioasă, cîtă vreme nu e pusă în frâu. Ear' frêul acesta nu ni-l dă învățământul nostru: el propagă știința și crește puterile, dar' nu împănă prin o severă disciplină aceste puteri crescute într-o mare putere națională, ci le lasă într'un desfrîu sêlbatec, care atât de adese-ori face să ne spămîm de efectele învățământului nostru și stăm pe gânduri, când ni-se cer nouă jertfe pentru școală.

Și școalele mici nu au dreptul de a cere spriginul națiunii decăt întrucât ele sînt aședămintele pentru disciplinarea spiritelor, căci nu bogăția de cunosințe, nici destoinicia intelectuală, ci disciplina sufletească e ceea-ce numim cultură omenească, și națiune nu sînt mulți oameni, ci multe suflete de același fel, croite oare-cum după același tipar.

(Va urma.)

CRONICĂ.

Daruri Preaînalte. Maiestatea Sa Monarhul a dăruit din cassetă Sa privată spre scopuri bisericesci și școlare comune bis. gr-cat. din Făgăraș 150 fl., comunelor bis. gr-cat. din Țichindeal, Friș și Kémer câte 100 fl. și comunei biserices gr-ort. din Cornățel 150 fl.

*

*) „Agronomia.” — Jurnalul de agricultură și economie rurală (redactat de P. Bulescu, S. Aurelian și A. Slătineanu). Nr. 14—15 Iulie 1861.

Institut tipografic în Sibiiu.

DICTIONAR

român-germân și germân-român

Sab. Pop. Barcianu,
odin. paroch gr.-or. în Rășinari, asesor consistorial etc.
Revidat și completat de
Dr. D. P. Barcianu.

Partea I. Română-germână.
704 pagine.

— Prețul fl. 2.50 = 6 lei, 50 bani. —

Partea II. Germână-română.
1152 pagine.

— Prețul 3 fl. 80 cr. v. a. = 10 lei. —

Depou general pentru România la librăria lui
Alexandru Degenmann,
București, Calea Victoriei 53.

NB. Pentru trimiterea prin poștă 20 cr. v. a. de exemplar.

INSTITUTUL TIPOGRAFIC din SIBIIU

execută tot felul de lucrări tipografice și îndeosebi tipăresce
cărți de tot felul,
anunțuri de căsătorie, anunțuri funebre,
placate, bilete de vizită,
conturi și blanchete de tot soiul.

Prețurile moderate.

Deasemenea institutul primesc în editură cărți școlare și în genere cărți menite a fi răspândite în popor, precum sunt: povesti, snoave, poezii populare, istorioare morale, descrieri de obiceiuri și datine, schițe istorice ori biografii, scrise în stil popular, și alte asemenea.

Condițiunile editurii urmează a fi stabilite prin bună învoială între autor și direcția institutului.

Articul de lege XXI. din anul 1886

DESPRE JURISDICȚIUNI,

și articol de lege XXIII. din anul 1886

Despre procedura disciplinară.

Cu explicațiuni și notițe de orientare. Prețul 40 cr. v. a.

Articul de lege XXII. din anul 1886

DESPRE COMUNE.

Cu explicațiuni și notițe de orientare. Prețul 40 cr. v. a.

Nr. 28.506/VI. b.

ORDONANȚE MINISTERIALE

pentru introducerea legii comunale

(Articulul XXII. din 1886). Prețul 12 cr. v. a.

BIBLIOTECA POPORALĂ A „TRIBUNEI“.

- Nr. 1. **Pădureanca.** Novela de Ioan Slavici, 12 coale tip., broș. elegant. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani.
- Nr. 2. **Fata Stolerului,** de Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Nr. 3. **Ce n'a fost și nu va fi.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
- Nr. 4. **Pipăruș Pătru.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 5. **Păcală și Tândală.** Anecdota de Silvestru Moldovan. Prețul unui exemplar 3 cr. sau 6 bani.
- Nr. 6. **Jucării și jocuri de copii.** De P. Ispirescu, culegător-tipograf. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
- Nr. 7. **Teiu legănat.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 8. **Colăcărul.** Obiceiurile țăranilor români la nuntă, de Benedict Vicin. Un exemplar 16 cr. sau 32 bani.
- Nr. 9. **Fiica a nouă mame.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 14 cr. sau 28 bani.
- Nr. 10. **Povestea lui Ignat.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 3 cr. sau 6 bani.
- Nr. 11. **Sfântul Nicolae.** De Matilda Poni. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 12. **Îndrăgășul.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 13. **Blăstăm de mamă.** Legendă populară din giurul Năsăudului. De George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 14. **Bunica** de Bojena Němcová, tradusă din limba boemă de Prof. Dr. Urban Iarnik. Un exemplar 60 cr. sau 1 leu 20 bani.
- Nr. 15. **Vlad și Catrina.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Nr. 16. **Din bătrâni.** Ghicitori, întrebări și răspunsuri, frământări de limbă, adunate de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 17. **Pe pământul Turcului.** De George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 18. **Căldărușa cu trei picioare.** Poveste franțuzească de Eleonora Tănăsescu, după A. Genevray. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 19. **Cenușoara.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 20. **Un peșteră îndrăgăș.** Novela de Björnsterne Björnson. (1856). Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.

- Nr. 21. **Prietenul meu V. tură-Teară.** Din novelele californiene ale lui Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 22. **Scăpăratoarea.** Din povestile lui Andersen. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
- Nr. 23. **Fata Craiului din cetini.** De George Coșbuc. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.

- Nr. 24. **Strigoaica.** Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
- Nr. 25. **Draga mamei.** Baladă de George Coșbuc. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- Nr. 26. **Taina unei vieți.** De Björnsterne Björnson. (1869). Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.

- Nr. 27. **Vecinii.** Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani.
- Nr. 28. **Păcală în satul lui.** Poveste de Ioan Slavici. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- Nr. 29. **Sgarciul.** Comedie de Molière. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
- Nr. 30. **Lumea proștilor.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Nr. 31. **Nuscul-impărat.** Poveste din popor de „Mărgineanul.” Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Nr. 32. **Dina-impărăteasă și peana ei aleasă.** Poveste din popor de „Mărgineanul.” Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Nr. 33. **Fulger.** Poveste în versuri de George Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Nr. 34. **Spice de aur.** Culese de dascălul Ioan P. Lazar. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Nr. 35. **Un idil în Roșeni.** Novela de Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 36. **Baba Iadului.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Nr. 37. **Prințesa fermecată.** Poveste în versuri de P. Dulfu. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- Nr. 38. **Dina mărgărelelor.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Nr. 39. **Dol copii.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- Nr. 40. **O partidă în patru.** De Antonio Ghislanzoni. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Nr. 41. **Posacul bun de inimă.** Comedie în 3 acte de Carlo Goldoni. Tradus de Domnișoarele Al. și Luc. I. Romanescu. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
- Nr. 42. **Croitorul și cei trei ficioari.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 15 cr. sau 30 bani.
- Nr. 43. **Mica Fadetă.** De George Sand. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
- Nr. 44. **Rusalin pécuarul.** Poveste de Nicolae Trimbiționiu. Un exemplar 22 cr. sau 44 bani.
- Nr. 45. **Roma învinsă.** Tragedie în V acte. De Alexandru Parodi. Traducere de I. L. Caragioli. Un exemplar 24 cr. sau 48 bani.

O sută de ani. De Ioan Slavici. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
Celor ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librarilor și preste tot vânzătorilor, se dă rabatul cuvenit.

„TRIBUNA“

Apare în fiecare zi de lucru.

ABONAMENTELE.

Pentru Sibiiu:

1 lună 85 cr.; ¼ an 2 fl. 50 cr.; ½ an 5 fl.; 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr.; ¼ an 3 fl. 50 cr.; ½ an 7 fl.; 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

¼ an 10 franci; ½ an 20 franci; 1 an 40 franci.

Abonamentele se fac numai plătindu-se înainte.

INSERTIUNILE.

Un șir garmond prima dată 7 cr., a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr., și timbru de 30 cr.

REDACȚIA: Str. Iernii 11. — ADMINISTRAȚIA: Str. Cisnădiei 3.

Se prenumără și la poște și la librării.

În București

primesc abonamente D. C. Pascu, Strada Lipscani 35.

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscrise nu se înapoiază.

Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

Cărți pentru agricultori.

În editura „Institutului tipografic” a apărut:

Ținerea vitelor

de

Eugen Brote,

president al „Reuniunii române agricole”.

Opusul conține dezvoltarea principiilor fundamentale ale Ținerii vitelor.

Prețul unui exemplar 12 cr.

Dela același autor:

Trifoiul.

Un îndreptar pentru toți aceia, care samănă și cultivă trifoaie. După ce se arată foloasele trifoiului, se dă povești, unde și cum se samănă trifoiul, când și cum se cosesc și cum se uscă trifoiul.

Prețul unui exemplar 12 cr.

Ambele broșuri sunt scrise în limba populară și au un tipar limpede pe hârtie bună.

Tipărituri pentru primării comunale:

1. Certificate pentru pasaporturi 1 conț (à 25 coale) 40 cr.
2. Inventare 1 conț (à 25 coale) 40 „
3. Obligațiuni (cu scara de timbre pentru intabulări) 1 conț (à 25 coale) 50 „
4. Consemnări sumare despre dări (sommás kimutatás) 1 conț (à 25 coale) 40 „
5. Protocoale de zălogire (zálogolási jegyzőkönyv) 1 conț (à 25 coale) 50 „
6. Citațiuni pentru primării comunale 1 conț (à 25 coale) 50 „
7. Hagyatéki kimutatás 1 conț (à 25 coale) 60 „
8. Fileră de imanuare 1 conț (à 25 coale) 44 „
9. Protocol de pertractare 1 conț (à 25 coale) 44 „
10. Protocol pentru pasapoarte de vite 1 conț (à 25 coale) 50 „
11. Testimonii pentru școalele populare una sută 80 „
12. Testimonii de școală 1 conț (à 25 coale) 40 „

Antistiile comunale sunt rugate a ne onora cu comande numeroase.

1. Cartea principală de comput (10 coale) 25 cr.
2. Kötelezvény 20 „
3. Hivatalos bizonyítvány 20 „
4. Conspect despre suma trimisă vicecomitelui comitatens 20 „
5. Raport despre banii, care se subștern vicecomitelui comitatens 20 „
6. Schulversäumnissausweis 20 „
7. Conspect despre datoria contribuțiunii și solvirea ei 20 „
8. Adásvevési szerződés 20 „
9. Honved-Veränderungsausweis 20 „
10. Tartozkodási változási kimutatás 20 „
11. Protocol de exhibe (gestiune) 25 „

ARGHIR și ELENA

Istoria

preafrumosului fisor de craiu și a preafrumoasei fete măiestre cu părul de aur.

Adecă:

o închipuire, prin care se înțelege luarea Ardealului prin Traian cesarul Romei.

Prețul 20 cr. = 50 bani.

LEONAT și DOROFATA.

Dialog

între bețivul din Longobarda și

muierea lui.

— în versuri. —

14 cr. sau 30 bani exemplarul.